

Autorka bestselleru *Deníček psychiatricky*

ANNA MORICOVÁ

Jako slon v porcelánu

ROMÁN

COSMOPOLIS

ANNA MORICOVÁ

Jako slon v porcelánu

© Grada Publishing, a. s., 2024

© Anna Moricová, 2024

Cover illustration © Pavlína Zuzová, 2024

ISBN 978-80-271-3945-3

1.

ADÉLA

„Víš, co mám na tobě fakt rád?“

„To nevím.“

„Že jsi taková nezávislá a samostatná. Víš, že se na chlapa nepřilepíš jak přísavka, kterou pak nejde oddělat. A taky že nebrečíš. Některý ženský jsou v tomhle fakt otravný. Řekneš něco, co se jim jen trochu nelíbí, a už slzavý údolí. To je hrozně odporný.“

„Hm, to je fakt.“

Ležíme s Romanem v posteli v jeho 2 + kk. Aneb jak on sám rád říká, „dva plus kákáčko“. Nevím, co je pro mě odpudivější, jestli výraz „kákáčko“, nebo výraz Romana, pokaždý když to říká. Je v něm směsice pýchy a machismu, protože on je ten, kdo si může dovolit kákáčko v centru Prahy. Co na tom, že má na krku hypotéku na třicet let dopředu? Hlavně že se tím může vytahovat před ženskýma.

Roman je další z mých Tinder failů. Z neznámého důvodu se ale protáhl na jakýsi pseudovztah. Když jsme se poprvé potkali, měla jsem zvláštní pocit. Něco jako že by to mohl být on. Ten pravý. Ten, se kterým do sebe konečně vzájemně zapadneme tak jako dva dílky puzzle. Podnikatel s vysokou školou, bytem v centru Prahy, hezkým autem a všeobecným rozhledem. Tak mi aspoň na začátku připadal.

Můj kousek puzzle se v tu chvíli nedočkavě zavrtěl v očekávání věci budoucích.

Na prvním rande jsme byli na Václaváku v jedné malé restauraci. Roman tam chodívá pravidelně, samozřejmě. Kam jinam by mohl taky chodit člověk z centra Prahy?

Choval se jako pravý gentleman, dokonce mi pověsil kabát, přisunul židli, prostě přesně taková ta malá gesta, co nás ženy dovedou dostat do varu.

Objednala jsem si salát Caesar, protože je to jídlo, o kterém jsem si jistá, že vím, jak ho mám jíst. Roman si dal škeble. Jak jinak taky. Škeble jsou jídlem bohatých. Nebo aspoň já mám ten pocit.

Povídali jsme si celý večer, a když se blížila zavíračka, přesunuli jsme se do baru kousek od centra. Tam jsme po pár panáčích usoudili, že je čas jít domů. Původně jsem chtěla jet nočním autobusem, ale Roman trval na tom, že přespím u něj. Přece by mě nepustil takhle přes celou Prahu v noci samotnou. Což bylo možná dobré rozhodnutí, vzhledem k tomu, jak jsem na tom v tu chvíli byla s kognitivními funkcemi.

Považuji se sice za člověka, který vydrží poměrně hodně, ale to množství alkoholu, co jsme za večer vypili, bylo přece jen moc i na mě. Pamatuju si, že jsme se potáceli nočním centrem a mně přišlo hrozně vtipné, jak se ohýbají světla veřejného osvětlení, když přimhouřím oči a podívám se přímo do nich.

Zdálo se mi, že se potácíme celou věčnost, ale reálně to mohlo být tak dvacet minut, než jsme konečně dorazili ke starému domu, ve kterém měl Roman byt.

„Tak vítěj u mě ve dva plus káká,“ pronesl a mně to v tu chvíli, při dvou a půl promile, přišlo velmi zábavné a roztomilé. A tak

jsem do toho jeho kákáčka poprvé vpadla. A to doslova. Zakopla jsem totiž o práh a rozplácla se jak dlouhá, tak široká přímo ve vstupní chodbě.

Roman mě vzal do náruče a jako správný gentleman mě přenesl do postele, ačkoli šel nejistým krokem a trochu se přitom prohýbal pod mojí vahou.

Pak udělal asi poslední gentlemanské gesto v našem vztahu a nevypsal se se mnou. I když možná to nebylo ani tak z gentlemanství, ale proto, že jsem do dvou minut usnula jako dřevo. Ale když jsem se druhý den vzbudila, měla jsem, krom kocoviny jak řemen, na sobě i všechno oblečení, ve kterém jsem byla předchozí den. Takže myslím, že aspoň na našem prvním rande k ničemu nedošlo.

Ráno mi zavolal Uber a předtím si ode mě ještě vzal telefonní číslo, což jsem považovala za jasný začátek vztahu. Přestože jsem se po cestě soustředila hlavně na to, abych řidiči nepozvracela záda, i tak jsem cítila, že začíná nová etapa mého života. Nová, krásná etapa. Která mi konečně dovolí nechat za sebou všechny ten hnůj minulosti.

Dneska bych si za tyhle myšlenky nejradši nafackovala. To mi tehdy vážně stačilo jen to, že mi zavolal Uber a vystrčil mě před barák těsně předtím, než přijel, abych tam nemusela čekat dlouho v zimě? Jo, a vlastně mi ještě zamával z balkonu. Dolů ani nešel. Ale mně to přišlo hrozně romantický. To asi ten zbytkáč.

I když, pokud se nad tím tak zamyslím, není se moc čemu divit, že jsem si ho takhle zidealizovala. Historie mých předchozích Tinder randíček a jepičích vztahů z nich vzniklých byla dost tragická.

Tak třeba Alex, francouzský podnikatel, na kterém mě asi nejvíc zaujalo, že měl v bytě Alexu – mluvící krabici, přes kterou ovládal celou domácnost. Stačilo jen říct: „Alexa, open *Make love playlist*,“ a najednou se sama od sebe spustila hudba. Dneska už to má kdekdo, ale tehdy to byla docela novinka.

Tenhle Alex byl vlastně celkem fajn. Nebo aspoň do doby, než jsem se dozvěděla, že krom Alexy má v životě ještě syna. Šestiletého. A snoubenku, co na něj čeká v Itálii. Zjistila jsem to náhodou, když mu od ní přišla zpráva na Messenger a on byl ve sprše. Spolkla jsem nutkání zeptat se Alexy, kdy se mi to drahý Alex jako chystal říct, a odešla jsem z jeho bytu středem, bez jakéhokoli vzkazu. Jediné, co mě mrzelo víc, než že mi Alex lhal, bylo to, že jsem mu už předtím stihla koupit poměrně drahý dárek k narozeninám. Od té doby dárky kupuju zásadně až v den oslavy. Člověk nikdy neví.

Po Alexovi jsem se zařekla, že na seznamku už nevkročím. Vydržela jsem docela dlouho. Celé dva dny. Pak mi přišel e-mail, že už jsem tam dlouho nebyla, a já si zase stáhla aplikaci. Jo, takhle strategie Tinderu funguje evidentně velice dobře. Anebo jsem já jen slabý kus.

Tehdy jsem tam narazila na Martina. V biu měl uvedené, že je pilot a má vysokou školu. To mi stačilo k tomu, abych mu odepsala na pozdrav. Sešli jsme se na zastávce autobusu a skočili do Alberta pro flašku vína a kreky. To byl trochu propad od Alexe s Alexou a bavorákem. Ale možná je to přesně to, co potřebuju. Obyčejný kluk.

Nebylo. Tenhle obyčejný kluk se mě po jedné lahvi vína snažil ojet na lavičce u lesa. Páchlo mu z pusy a jeho maličkatou erekci cítím na stehně doteď. Vymluvila jsem se, že mi není dobře

a musím ještě někam jít, a doslova jsem utekla domů. A tam si zase slibovala, že Tinder už nikdy.

Tentokrát to trvalo dva týdny. Povedlo se mi odignorovat celkem tři maily. U toho čtvrtého jsem to už nevydržela a řekla si, že tentokrát s nikým nikam chodit nebudu a budu jen pozorovat. Dobrý plán. To bych ale nesměla narazit na Romana. Zdál se fakt fajn, a tak jsem se opět rozhodla porušit svá pravidla a na rande s ním jít. A dál už to znáte.

„A co se tobě líbí na mně?“

„Prosím?“

Roman mě musí vytrhnout z přemýšlení nad tím, jak ubohá jsem a jak dlouho to s ním ještě budu asi táhnout, zrovna takovuhle stupidní otázkou. To je mu podobný.

„No, co se ti na mně líbí? Víš, jak jsem říkal, že mně se líbí, jak jsi samostatná a nebrečíš a tak.“

„Jo, aha. No, já nevím, asi jsi chytrý.“

A že máš vlastní kákáčko, pomyslím si. To je beztak to, co chtěl slyšet. Že je bohatý, aspoň v mých očích, úspěšný v práci a namakaný, protože přece chodí už rok do fitka. Teda ne že by to bylo poznat, pomínu-li neustálé nakrucování se před zrcadlem. Občas mi dokonce říká, ať čekuju tu či onu partii, která se mu zrovna zdá nabušená. Proč s ním sakra vlastně jsem?

„Hm... a ještě něco se ti na mně líbí?“ Výmluvně se mi tiskne penisem mezi půlky.

Jo, jasně že mi ho strkáš do prdele a myslíš si, jak to mám ráda.

„Tvůj úsměv, líbí se mi tvůj úsměv.“ Vzdorovitě vystrčím bradu jako malá uražená holka. Neudělám mu tu radost, prostě ne. Neřeknu, co chce slyšet.

„A ještě něco?“

„Nevím, prostě se mi líbíš.“

„Tak to ti budu muset připomenout, co ještě se ti líbí.“

Cítím, jak mi rukou jede po zádech, a vím přesně, co bude. Za okamžik mě přitlačí na pelest postele, hlavou do polštáře, ruce mi zkroutí dozadu a budu muset přežít dalších pět minut sexu. Pět minut předstírání orgasmu a toho, že se mi to děsně moc líbí. Jo, přesně takhle. Takhle mi to dělej. Tak jako už asi stokrát předtím a stokrát potom. Protože je to hrozně příjemný narážet hlavou do rámu postele a mít napůl vykloubená ramena. Jo, takhle se mi to líbí.

A teď vážně. Proč s ním sakra jsem?

2.

„Tati?“

„Tati? Sakra, kolik tu máš těch flašek?“

Snažím se prokletit si cestu do obývacího pokoje a přitom si pokud možno nezarazit do nohy ani jeden z tisíců střepů, co se tu válejí.

Táta leží na kanapi. Respektive spíš víc pod kanapem než na něm. Hlava a horní polovina těla mu visí přes okraj dolů. První, co mi probleskne hlavou, je to, že kdyby byl mrtvý, všechny posmrtné skvrny by se mu asi udělaly na temeni hlavy. Blbé je, že se za tu představu ani nestydím. Měla bych vážně přestat poslouchat všechny ty krimi podcasty.

„Tati, žiješ?“ Snažím se ho dát do jakés takés stabilizované polohy. Což s jeho sto dvaceti kily živé váhy není jen tak.

„Buhahahm...“

Tak se zdá, že posmrtné skvrny můžeme dát ještě na chvilku k ledu. Docela vtipný příměr. Někdy samu sebe až překvapuju.

„Co říkáš?“

„Hu-u-urá, ž-že s-si ta-a-a-dy.“

Vzhledem k artikulaci bych to tipovala tak na dvě promile.

„Ty jsi zase pil, vid?“ Nevím, proč se ptám na něco, co je naprosto očividné. Asi proto, aby řeč nestála. Na co se taky ptát vlastního otce, když před vámi leží v trenkách, které nebyly práně minimálně týden, a to je ještě velmi strážlivý odhad.

„Jen ma-li-li-ličko.“

„Takhle to dál nejde, musíš s tím něco udělat.“

„To ř-ř-řekni mámě.“

„Počkej, uvařím ti čaj, ten ti pomůže.“

Snažím se v kredenci vyhrabat něco, co by bylo aspoň trochu požitelné. Krom tří flašek vodky, dvou cibulí a jedné plesnivé střídky chleba tam ale nic není.

„Máš tu někde nějaký čaj?“

„Naho-o-oře v pol-lici.“

A jo, skutečně tam je. Hned vedle naší společné fotky. Všichni se tam usmíváme. Mně je asi tak šest, stojím mezi tátou a mámou u vodopádu na Šumavě a ukazuju baculatým prstíkem někam do dále. Už si nepamatuju, na co jsem tenkrát ukazovala, možná jsem se ptala, jak funguje samospoušť, na kterou to bylo foceně. Stejně jako většina našich společných fotek. Vždycky jsem si říkala, že nám chybí někdo čtvrtý, někdo, kdo by stál za foťákem. Kdybych tak tehdy tušila, že o deset let později si budu přát jen to, aby nikdo čtvrtý nebyl.

Zvláštní, že si táta tuhle fotku nechal, co vím, tak jich většinu vyházel. Nebo aspoň on to tvrdí. Možná je pravda nakonec někde jinde.

Když se mi do něj povede dostat celý hrnek čaje, konečně se zdá, že mě začíná trochu vnímat.

„Děkuju, Adélko. To jsem potřeboval.“

„Ty bys hlavně potřeboval přestat pít.“

„Ale prosím tě. Starýho psa novým kouskům nenaučíš.“

„Přestaň s těmi povídačkami.“

„Život je těžkej a nefér. A vždycky vypadá líp přes hrdlo flašky. To si pamatuj, Adélo.“

„Takže ty už rozdáváš stařecký moudra? To by sis měl možná nejdřív oblíct tepláky, nemyslíš?“

Trochu mě popudilo, že mi řekl *Adélo*, nemám to oslovení ráda a táta to moc dobře ví. I když těžko říct, možná už si to nepamatuje. Hned ale své přikrostiti zalituju, protože vidím, jak moc se stydí. Nejspíš si vůbec neuvědomil, že má na sobě jen ty staré trenky. Najednou je mi trapně za nás oba. Za tenhle špinavý byt. Za to, že nejsem schopná se o tátu pořádně postarat. Že on není schopný se konečně sebrat a začít zase fungovat jako normální člověk.

Žádné dítě není nikdy dostatečně připravené na to, aby vidělo své rodiče v divných situacích. O to hůř, jsou-li ty situace pro rodiče ponižující. Ze začátku mi dělalo hrozný problém vidět tátu opilého. A tak jsem k němu prostě přestala chodit. A možná i to zapříčinilo ten stav, v jakém je teď.

Pravidelně mi volával ve dvě ráno úplně namol. Nenáviděla jsem to a nenáviděla jsem v tu chvíli i jeho za to, do jaké pozice mě těmi nočními hovory – pokud se tomu vůbec dá říkat hovory – stavěl. Párkrát jsem mu to dokonce nezvedla. Ale pak jsem se přistihla, že stejně nemůžu usnout a říkám si, jestli náhodou neleží někde v příkopě a osamoceně tam neumírá. Postupem času ustaly i telefonáty. Zdálo se mi, že se poslední dobou hodně uzavírá do sebe. Na jednu stranu jsem byla ráda, že nemusím neustále poslouchat jeho opilecké žvatlání a sebelítostivé monology, ale na stranu druhou jsem si říkala, že je to nejspíš varovné znamení. Na internetu jsem si dokonce na jedné stránce o psychologické pomoci závislým přečetla, že pokud se člověk začne takhle stahovat do sebe, může to být první známka deprese. I když na to jsem asi ani žádného psychologa nepotřebovala, abych poznala, že táta je v depresi očividně už několik let. Akorát ze začátku zvládal ještě jakžtakž fungovat.

„Koukal ses na nějakou tu práci, co jsem ti posílala?“

„Ne, já teď nebyl na mailu, nějak toho bylo poslední dobou hodně.“

Jo, leda tak hodně pítí. Přemýšlím, jak dlouho mi bude trvat, než tu uklidím. Odhaduju to tak na dvě hodiny. Tolik času nemám. Potřebuju do práce a předtím se ještě stavit doma a vzít si nějaké věci k Romanovi.

„Musíš si nějakou práci najít, takhle tu nemůžeš vegetovat donekonečna.“

Nejradši bych se ho zeptala, kde bere na tohle všechno peníze. Už je několik měsíců nezaměstnaný, a stejně si může dovolit pronájem bytu v relativně pěkné oblasti, a zvlášť všechen ten chlast, to musí být docela velká pálka.

U nás doma byly vždycky finance tabu. Nikdy se o nich nemluvílo nahlas. A když se náhodou přerovnávaly složenky, byl to vždycky rituál. Hlavně abych neviděla žádné částky. Nejspíš se mě tím naši snažili uchránit co nejdéle před dospělým světem, ale bohužel to mělo spíš opačný efekt. Doteď pořádně neumím hospodařit s jakýmkoli finančním obnosem. Je jedno, jestli mám málo, nebo hodně peněz, vždycky všechno nějakým záhadným způsobem utratím. Možná kdybychom o tom víc mluvili, bylo by to jinak. Asi by byla spousta věcí jinak. Komunikace je základ, to taky psali v té chytré psychologické příručce.

„Já si nějakou práci najdu, jen potřebuju víc času.“

„Hlavně potřebuješ přestat pít. Tati, koukala jsem na nějaký léčebny, mohl bys tam nastoupit na pár týdnů. Dát se dohromady a pak by to bylo všechno jednodušší. Jestli chceš, můžeme tam spolu zavolat.“

„Zbláznila ses? Proč bych chodil jak nějaký pošášenec do léčebny? Měla bys tam spíš odvízt svoji matku. K tý by to pasovalo spíš.“

No jasně, co jsem taky jiného čekala. Snad ne to, že by můj konzervativní otec, který neuznává duševní choroby jako skutečné choroby, ale jen jako slabost jedince, mohl přistoupit na něco takového, jako je léčba závislosti. On přece žádný problém nemá. Nikdo v naší rodině nemá žádný problém. Jen jsme všichni tak trochu až po uši ve sračkách.

3.

Do práce jsem samozřejmě dorazila pozdě. Laborantka už stepovala přede dveřmi, promrzlá na kost. Ještěže je holka teprve tři měsíce po škole. Zatím si mi nedovolí říct ani popel. A myslím, že šéfovi to taky nenapraská. Snaží se vybudovat si se mnou co nejlepší vztah. Sama ale nevím, jestli je to vůbec možné.

„Ahoj.“

Z tónu jejího hlasu je poznat, jak moc se snaží nedat najevo, že je našťavaná. A já se jí ani nedivím. Kdybych v tomhle mrazu měla stát čtvrt hodiny, asi něco rozbourám.

„Promiň, někde jsem se zdržela.“

O svém opileckém otci na setkání rozhodně nevyprávím. A už vůbec ne takové snaživce, která by mi ještě během dopoledne stoprocentně našla všechny léčebny v České republice a stihla je i obvolat. Jako bych to už sama několikrát neudělala.

Vlastně se to stalo takovým mým sportem. Vyhledávat, kam by otec mohl jít. Možností bylo překvapivě docela dost. Od těch placených, kde jste za pobyt zacvakali i sto tisíc měsíčně, až po ty neplacené, kde ale byla čekačka. Třeba tři měsíce. Což docela chápu, nejspíš si chtějí prověřit opravdovou motivaci člověka nastoupit na léčení, a co je lepší než nechat ho čekat tři měsíce. I kdyby se mi otce povedlo přesvědčit, že jít se léčit je ta nejlepší volba, jakou může udělat, určitě ho v tom přesvědčení neudržím tak dlouho. Mají to prostě chytře vymyšlené. Slabší kusy vyeliminují hned.

„Mohla bys, prosím, převzít zboží? Já budu vepředu.“

Odhazuju do rohu kabát a převlékám se. Jestli něco fakt ne-
snáším, tak je to bílá barva. Rozšiřuje, všechno je na ní vidět
a pokaždé, když se navleču do bílé, připadám si, že ode mě kaž-
dý něco očekává.

Když jsem šla studovat farmacii, myslela jsem si, že to bude
o něčem jiném. Že budu paní lékárnice, co vzadu v lékárně mí-
chá masti a plní kapsle kuličkami s účinnými látkami. Možná
jsem si samu sebe představovala jako krásnou magistru z prvo-
republikového filmu.

Realita je ale taková, že jsem v podstatě prodavačka. A nejen-
že se tak beru já, berou mě tak i ostatní lidi. Je jedno, že mám
titul a pět let studia na vysoké škole. Pro ně jsem prostě jen
chodící přibližovač aspirinů, ibalginů a léků na průjem a zácpu.

Možná u starších lidí, u těch ještě nějakou úctu mám. Asi
hlavně proto, že si chodí do lékárny vlastně především popoví-
dat. Říct, kdo umřel, jaké vnouče se jim narodilo, co doma pej-
sek nebo kočička nebo pejsek s kočičkou. Někdy mívám pocit,
že tyhle lidi znám líp než svoje vlastní rodiče.

Třeba paní Vokurková, která se zrovna o dvou holích plouží
vstupními dveřmi. Jde si pro svou obvyklou kombinaci léků –
Warfarin, Detralex, Rosucard a Prestarium. Takový klasický
čtyřboj staršího člověka.

Paní Vokurková sem chodí od doby, co tu pracuju. A chodila
sem pravděpodobně ještě mnohem, mnohem dřív. Možná i dřív,
než jsem se vůbec narodila. Občas je pro mě hrozně těžké si
představit, že staří lidi byli taky někdy mladí. Pořád je vnímám
tak, jak vypadají teď. A tak si i paní Vokurkovou před mnoha
lety představuju jako stejnou shrbenou babču o dvou francouz-
ských holích.